

Gillen om hulp had geen zin, want niemand zou haar horen.

Wat wilde hij toch van haar?

Dat wist ze niet eens.

Hij hield nu met zijn zwarte terreinwagen met donkere ruiten vlak achter haar halt. Nu kon ze niet meer weg. Ze stond schuin tussen de bomen langs de kant van de weg geparkeerd.

Ze zag alleen de massieve zwarte flank door haar achterraut. De auto's achter hem in de dreef moesten om hem heen. Zou hij uitstappen? Ze zat in de val. In paniek drukte ze bliksemsnel alle knopjes van de deuren in.

Hij bleef daar staan.

Wat wilde hij toch van haar?

Waarom gebeurde er nu niets? De spanning was ondraaglijk. De angst gierde door haar lichaam.

En net toen ze het bijna wilde uitgillen van frustratie, omdat ze nergens heen kon en omdat ze niet wist wat ze nu moest doen, scheurde hij met brullende motor in een rotvaart weg.

Ze kreeg haar ademhaling nauwelijks onder controle.

De hartslag in haar keel bleef onverminderd bonzen. Het duurde geruime tijd voordat ze rustig genoeg was om te kunnen denken. Ze had altijd gedacht dat ze volkomen anoniem door het leven ging. Maar plots realiseerde ze zich dat iemand haar al die tijd in de gaten hield. Dat was zo schokkend.

Ze was te vroeg voor haar afspraak in De Nachtegaal. Ze had geen zin om op het terras van de taverne alleen aan een tafeltje te gaan zitten, maar ze had nog minder zin om hier alleen in haar auto te wachten.

Ze werd gek van angst dat hij zou terugkomen.

Wat wilde hij dan van haar?

Ze gluurde bang rond. Misschien moest ze nog even omrijden, tot het tijd was voor haar afspraak. Maar ze kon beter eerst gaan kijken of hij er al was.

Ze trok aan het hendeltje en duwde met haar schouder tegen de deur om uit te stappen, maar ze kreeg geen beweging in haar portier. Een fractie van een seconde raakte ze weer in paniek, maar nee, ze had de auto zelf afgesloten.

Ze trok het deurknopje omhoog en glipte uit haar auto.

Ze liep zo snel als dat op de kasseien kon naar de taverne.

Ze wandelde eerst over het terras, tot achteraan. Dan

door het verandagedeelte terug. Hij was er nog niet. Voor

alle zekerheid ging ze ook verder naar binnen, maar daar zat met dit mooie weer alleen een zotverliefd stel van middelbare leeftijd dat elkaar olijven voerde. Erg, vond ze het, als mensen zich niet naar hun leeftijd konden gedragen. Ze wilde eigenlijk liever niet meer alleen terug naar haar auto. Misschien kon ze hem bellen om te zeggen dat ze er was. Dan wist ze dadelijk hoe lang ze nog alleen moest blijven. Ze tastte in haar handtas naar haar gsm, maar ze vond hem niet. Natuurlijk niet, die had ze op de passagiersstoel laten liggen. Ze zuchtte. Dan toch maar terug. Maar ze was amper een paar meter ver toen ze abrupt halt hield.

Ze hoopte eerst nog. Ze hoopte vooral dat het niet waar was. Dit kón gewoon niet. Ze voelde nu pas echt de behoefte om te gaan gillen. Om iedereen bij elkaar te schreeuwen.

Te roepen dat haar auto was verdwenen! Weg! En op de parkeerplaats tussen de bomen stond nu een grote, zwarte terreinwagen met donkere ruiten.

Ze duizelde, ze verloor even haar evenwicht. Naast haar klonk een luide claxonstoot en een zwarte auto kwam, rakelings langs haar, slippend tot stilstand.

Ze slaakte een gil.

***

Niemand van de vrolijke bende terrasjesmensen zag hoe de man met de zonnebril op en vlinders in zijn buik, stillletjes zat te sterven op zijn stoel.

De minuten tikten zijn hoop ongenadig weg.

De ondergaande zon was al tot achter de boomkruinen van het Nachtegalenpark gezakt. En hij voelde zijn handen en voeten al koud worden.

Hoe had het toch zover kunnen komen?

Vijfenveertig minuten eerder had hij hier afgesproken.

Een uur en twee koffies verkeerd eerder was hij hier aangekomen en hij kon hoogstens iets meer dan een uurtje blijven.

Intussen speelde hij een uitputtend spelletje tegen zichzelf: zo lang mogelijk niet naar de tijd op zijn gsm kijken.

Hij richtte zijn aandacht op de terrasjesmensen om hem heen. Maar hij hield het niet één keer langer dan een minuut vol.

Iedere minuut die voorbijging, trok zijn borstkas strakker samen. Hij had hier zo lang naar uitgekeken.

Iedere minuut dat ze er nu niet was, was voor altijd verloren.

Hij kon echt niet lang blijven. Dat wist ze toch?

Zijn gsm lag open op het tafeltje voor hem. Er leek hem plots niets zo zenuwslopend als wachten tot de telefoon overgaat.

Hij had op z'n minst tien keer overwogen om haar zelf te bellen. Maar dat vond hij niet zo gepast. Te gretig. Een uurtje voor hij was vertrokken, hadden ze nog een e-mail uitgewisseld.

Er was toen geen probleem. Maar misschien had ze nog een dringend telefoongesprek moeten aannemen. Of misschien was haar diensthoofd binnengekomen.

Bovendien was ze niet het type dat zich naakt voelde zonder gsm. Het ding kon nu dus evengoed onder in haar tas liggen. Ze zou zijn oproep misschien niet eens horen.

En als ze dat echt nodig vond, kon ze nog altijd zelf naar hem bellen. Ja, natuurlijk had ze zijn nummer. Van het sms'je dat hij haar twee maanden geleden had gestuurd. En dat ze pas een dag later had opgemerkt, nota bene. Daar moest hij nog om glimlachen. Hij betrapte zichzelf er wel meer op dat hij zat te glimlachen terwijl hij aan haar dacht.

Hij voerde hele gesprekken met haar in zijn hoofd. Terwijl ze elkaar nauwelijks in het echt, en dan nog louter professioneel, hadden gesproken.

Of had ze plots koudwatervrees gekregen? Nee, zo was ze niet. Daar was hij van overtuigd. Hoe hij daar zo zeker van was? Dat wist hij gewoon.

Hij voelde zijn schouders loodzwaar worden. Het maakte niet meer uit. De tijd was voorgoed voorbij. Of misschien kon hij toch een kwartiertje langer blijven. Of twintig minuten zelfs, als ze nu dadelijk zou arriveren. Hoewel, eer ze zich allebei op hun gemak zouden voelen, eer ze een drankje hadden besteld, was er gauw een kwartier om. En het zou weken duren voor hij opnieuw kon afspreken.

Hij kreeg het plots fris. Hij had op het terras zorgvuldig een plekje in de weldoende voorjaarszon uitgekozen. Hij wist dat ze daarvan hield. Maar met de zon nu achter de bomen koelde het gauw af.

Hij had het zelden koud. Maar nu rilde hij: er was iets met haar gebeurd. Ze had onderweg een ongeval gehad. Dat was het, ongetwijfeld. Hij zou haar nu bellen.

Hij wenkte de kelner om af te rekenen. Het sprak toch voor zich dat hij zich na meer dan drie kwartier zorgen begon te maken dat ze er nog niet was? Hij toetste haar nummer in en luisterde naar de belsignalen tot haar voicemail

startte. 'Hallo, met mij. Even niet bereikbaar.' Hij sprak geen boodschap in.

In de verte huilde een ziekenwagen.

Zijn borstkas snoerde weer harder dicht. Nee, mompelde hij in zichzelf, dat niet. Dát toch niet. Hij zag haar gekneld in een wrak. Maar hij bande dat beeld uit zijn hoofd.

Hij zag haar op een brancard afgevoerd worden. Maar ook dat beeld wilde hij niet zien. Of was ze dood?

Hij schudde met zijn hoofd. Nee, dat mocht niet.

'Nee toch!' zei hij plots hardop.

De kelner, die net het wisselgeld op tafel neertelde, keek even verbaasd op, maar liep na een groet discreet weg.

Hij stond op, trok zijn regenjas aan over zijn pak en liep langzaam naar de uitgang van het terras, met zijn gsm in de hand alsof hij zijn berichten las. Hij zou nog even treuzelen en dan naar zijn auto lopen. Hij zuchtte. Het had nu helemaal geen zin meer. Ze zou niet meer komen. En zelfs...

Maar waarom niet? Wat was er gebeurd?

Hij voelde zich diep teleurgesteld. Ook ja, maar vooral triest. Bedroefd om een gemiste kans op... op een beetje... ja, op wat eigenlijk? Wat had hij ervan verwacht? Dat ze smachtend in zijn armen zou vallen? Nee, dat niet, maar waren zijn verwachtingen toch niet buitensporig geweest?

Hij klapte zijn gsm dicht en zocht naar zijn autosleutels.

Hij liep traag de dreef in waar hij zijn auto had achtergelaten.

Hij keek nog rond. Misschien? Nee. Hij moest nu dringend naar huis, naar zijn vrouw en zijn dochter.

Hij liep de straat op, om een Porsche Cayenne heen die een stuk uit de parkeerplaats stak. Door de uitgesleten sporen waren de kasseien nauwelijks begaanbaar. Hij liep in het midden van de kasseiweg toen hij plotseling bleef staan. Er ging een schok van herkenning door hem heen.

Daar, tussen de twee volgende bomen, wat verder dan waar zijn wagen stond, zag hij het achterste van een autootje zoals dat van haar. Hij liep erheen. Nee, er bestond geen twijfel.

Hij was absoluut zeker. Hij herinnerde zich haar auto nog goed, televisiesticker inclusief, van die enige andere keer toen ze ook samen iets waren gaan drinken.

Hij liep tot naast haar auto, die schuin tussen de eiken stond. Hij boog voorover en keek in de auto. Er zat niemand in. Hij keek om zich heen. Waar was ze dan? Was ze dan nu ondertussen naar de taverne gelopen? Langs een andere weg? Er was toch geen andere? Hoe hadden ze elkaar dan

kunnen missen?

Of stond haar wagen hier al voor hij zelf was aangekomen?

Hij herinnerde zich dat hij zijn auto naast de zwarte terreinwagen had geparkeerd die er nu nog stond, zodat hij haar wagen niet eens had kunnen zien. Nee, waar zou ze de hele tijd dan geweest zijn?

Hij voelde niet meer de behoefte om met haar te gaan kletsen op een terrasje, wel een overweldigend verlangen om haar te zien. Al was het maar voor even of zelfs maar van ver. Een glimp was hem al voldoende.

Hij nam zijn gsm en herhaalde haar nummer. Hij hoorde hoe de verbinding tot stand kwam en dan... de gedempte toon van een gsm die ergens aansloeg. Daar hoefde hij niet lang over na te denken. Het geluid kwam uit haar auto. Ze had haar gsm in de auto laten liggen. Hij keek door het raampje naar binnen, alsof hij verwachtte dat ze toch in de auto zat. Het enige wat hij verbaasd opmerkte, was dat het knopje van het deurslot omhoog zat. Haar auto was niet eens op slot. Hij klapte zijn gsm dicht toen hij haar voicemail kreeg: 'Hallo, met mij. Even niet bereikbaar' en opende het portier.

Het eerste wat hem opviel toen hij zijn hoofd naar binnen stak, was een nauwelijks merkbare, maar onmiskenbaar aanwezige geur van sigarettenrook. Vreemd. Als hij haar e-mails mocht geloven, was ze niet alleen niet-roker, maar zelfs fervent anti.

Toen viel zijn blik op iets wat hem pas echt ongelovig met de ogen deed knipperen. In het contactslot zat nog de autosleutel. Het deed hem naar adem happen. Dit was pas echt verontrustend.

Hier stond hij dan, met zijn hoofd in een auto die de zijne niet was; in de auto van een verdwenen vrouw die ook de zijne niet was.

Hoe had het toch zover kunnen komen, vroeg hij zich weer af. Maar het drong ook tot hem door dat hét – wat dat ook was – niet eens was begonnen.